

му гола, цвѣтътъ на лицето му жълткастъ, а гласътъ му сипкавъ.

Той ме распита изъ-тънко за работата на Джерсейската дружина и послуша съ необикновена фина усмивка новината че Хюсни-паша се склонилъ да заключи спогодба съ дружината.

Най-сетнѣ когато се мръкна, стана Субхи-бей и рече:

— Ахъ, ние ще оплетемъ тая работа още по-добрѣ, само ви не губете повѣреніе въ себе си и въ насъ, и нашитѣ трудове ще се овѣнчѣятъ съ побѣда, която на сички ще донесе хубавъ плодъ.

Тогазъ тръгнахме на вѣнъ и прѣзъ градинскитѣ врата излѣзохме на пустата улица, отъ гдѣто се спустнахме къмъ палатътъ на Кьоръ Мустафа Фазиль-паша, който бѣше расположенъ на връхъ кварталтъ, — незнай му името — той не е далечъ отъ джамията св. София.

Щомъ влѣзохме въ дворътъ, познахъ отъ голѣмото множество, което се бѣше разсѣжало изъ него, че е добрѣ населенъ; ний се качихме по мряморнитѣ сълби отъ първия, че послѣ отъ втория, катъ, и азъ вече захванахъ да се очудвамъ на хубавитѣ келими, златнитѣ полееи и многобройнитѣ статуи, съ които бѣха украсени ходницитѣ.

Субхи-бей ни доведе въ една стая, остави ни тамъ и изчезна. Подиръ нѣкое време се върна и ме поведе при Мустафа-паша.

Като влѣзохъ въ стаята, поклонихъ се дълбоко и погледахъ пашата, който сѣдѣше съ протѣгнати крака на единъ, съ злато обшитъ миндеръ. Тозъ челѣкъ имаше около петдесетъ години. Лицето му бѣше възчерно, а брадата му тукъ тамъ набѣлѣла. Едното му око, което бѣше искусственно намѣстено (отъ тамъ